

Andrej Plávka:

Pieseň o hrdinovi

Už ma volá moja hora,
už ma čaká v boji brat –
zapálená všetkých volá
za slobodu bojovať.

Už sa iskria chlapcom oči,
pěstě tvrdnú na ocel –
pália ohne vo dne v noci
kade stúpa nepriateľ.

Podme chrániť domovinu,
za pravdu dať krv i pot
a s doliny na dolinu
víťazný sa na pochod!

Nikdy viacej do poroby,
hybaj, otec, hybaj, syn,
na Germána, ktorý robí
z našej zeme cintorín.

A diabli v ľudskej koži
vytnem iver na čele,
nech tu hnáty svoje složí,
náš červ nech ho zežerie.

Zdúvajú sa hory naše,
tisíc hromov, tisíc striel –
vzduchom hviždí, zeme trasie
tisíc smrti žihadiel.

Čujem ston tvoj, rodná hruda,
naposled ma poceluj,
ale lásky neubúda:
Bite chlapci – vietr duj!

29. srpen 1944

Kolikrát pospíchali muži od svých brázd
šturmovat a s okovanou zbrojí bránit vlast!

Slovenské národní povstání

– výraz hrdinství a bratrské jednoty Čechů a Slováků.

V lesích slovenských partyzánů
– leželi tady – nahoře –
co stojí chata. V bunkru.
Pár březových polen nad hlavou.
Tří úplně zmrzli.

Slovenským národním povstáním vyvrcholil revoluční, protifašistický boj slovenského národa. Slovenské národní povstání se stalo příkladem pro nové, spravedlivější uspořádání naší republiky jako státu dvou rovnoprávných národů Čechů a Slováků.

Slovenský národ uplatnil své právo na sebeurčení, právo rozhodovat svobodně o svých záležitostech v našem společném státě. Za slavného povstání se osvědčil jako národ pokrokový, statečný a aktivní.

Ludvík Svoboda

O MĚSTSKÉM ZNAKU

Jedním z nejzávažnějších ukazatelů samostatné městské administrativy bylo právo používat pečeti.

Podle druhu barvy pečetního vosku a znaku na pečeti byla rozlišována města více či méně vážená. Pokud byl městský znak udělován králem, byl jeho tvar zpravidla určován erbovní listinou spolu s přesným vyznačením erbovních barev, štítu přilby i příkrývadel.

Města, která získávala svá práva výnosem šlechtice, tzv. privilegiem, jsou často na rozpacích, jaký je vlastně správný tvar, barvy a znamení znaku. V 16. a 17. století byla totiž pravidla heraldiky často porušována, takže privilegia – i pokud se zachovala – popisují znaky měst značně nepřesně nebo neúplně. Pokud se privilegium v průběhu staletí ztratilo nebo bylo veřejnosti nepřístupné, docházelo velmi často ke zkreslení a samovolnému pozměnění znaku.

Jedním z typických případů samovolné změny a nejasnosti kolem městského znaku je vývoj znaku města Smiřic nad Labem.

Starší údaje o Smiřicích se zmiňují o poddanské vesnici v podzámčí, lépe řečeno v okolí tvrze. Teprve bratři František Ferdinand a Antonín Pankrác Gallasové shledali, že výhodnější pro jejich panství je povýšení obce, ve které je správní centrum, na město. Proto privilegiem ze září 1659 udělili obci Smiřice právo používat pečeti s městským znakem a označení město.

Jmenované privilegium bylo známo v nepřesných opisech, ale autentická listina donedávna známa nebyla. Teprve v posledních měsících bylo objeveno, takže lze ve smyslu tohoto dokladu městský znak popsat.

Samo privilegium je již poplatné době, kdy heraldika nebyla považována za vědu a její pravidla byla často zanedbávána. Popis znaku je neúplný a nepřesný, zejména pokud jde o tvar štítu a použité barvy. Přesto byly dodrženy alespoň ty zásady, že znamení znaku má být ve vztahu k význačnému činu nebo zvláštnosti toho, jenž byl erbem obdařen.

S ohledem na to, že Smiřice byly původně uzavřeny do prstence vodních toků, objevuje se v dolní polovině znaku řeka, překlenutá mostem. Na horní polovině znaku je znamení tří jetelových lístků, vyjadřujících pravděpodobně rozlehlé pastviny v blízkém okolí.

Ve zmíněném privilegiu je slovní popis znamení znaku uveden v němčině. Po překladu zní: „V horní polovině tři zelené jetelové listy na bílém poli, v dolní polovině přemostěná řeka.“ V kruhu okolo znaku nadpis: Sigillum Oppidi Smirzicensis ad Alb: in Anno 1659.

Nepřesnost popisu je zřejmá v oblasti určování barev, neboť heraldika nepřipouští a nezná barvu bílou, ale pouze stříbrnou. Dále není v privilegii vyznačená barva dolní poloviny štítu, barva mostu ani tvar štítu. Z uvedených nedostatků lze usoudit, že při sestavování znaku města Smiřic byla opomenuta základní heraldická pravidla, nebo že nebyla autorovi návrhu známa, což v druhé polovině 17. století není nikterak překvapující.

Přes značné úsilí se nepodařilo zjistit ani otisk pečeti, který by odpovídal popisu na privilegii, ani otisk, který je citován J. Zemanem, s nápisem *Sigillum Oppidi Smirzicensis ad Alb: in Anno 1659*. Ve fondu pamětní síně je však několik listin, na kterých bylo pravděpodobně použito původní varianty městské pečeti. Nejstarší z těchto listin je purkmistrem podepsaný list, datovaný 11. září 1692, opatřený mírně oválnou červenou pečetí (23 x 25 mm). Na otisku, který je velmi jasný a zachovalý, je patrný vnější kruh pečetidla, sestavený do vavřínového věnce. Nápis kolem znaku je *Sigillum oppidi Smirsicensis AD*. Vlastní letopočet 1661 je umístěn vedle znaku, rozdělen do dvou dvojčíslí v horních výkrojích barokního štítu. Štít je zdobně barokní, nebylo tedy použito dobově nejbližšího erbovního terče. Nahoře je srdcovitě uzavřen, dolní polovina je téměř půlkruh. Bylo použito vodorovného rozdělení na dvě poloviny. V horním poli štítu je znamení tří trojlístků srdcovitého tvaru. Dolní polovina je rozdělena znaméním šikmé dřevěné lávky směřující vzhůru zleva doprava. Lávka nebo most je složena z vodorovných prken, nesených pěti viditelnými kůly. Pod mostem je patrné stylizované vlnění vody.

Otisk pečeti je poněkud odlišný v textové části od textu na privilegii. Pravděpodobně byl text zkrácen pro malý prostor a bylo vynecháno „ad Alb“. Dále došlo k dosti běžné chybě, kdy rytec nepoužil data udělení privilegia, ale data vyhotovení pečetidla, tedy o dva roky pozdějšího. Znamení trojlístku je silně stylizované a lístky jsou pravděpodobně umístěny obráceně, takže při neznalosti textu privilegia vznikne snadno domněnka, že se jedná o listy lipové. Tato domněnka musela být značně posilována dvěma výraznými lipami, které až do doby stavby železnice stály na kopci nad Smiřicemi, někde v prostoru železničního průkopu nebo dále směrem k cestě a byly zdaleka patrné.

Stejného pečetidla bylo používáno velmi dlouho, jeho otisky jsou na listinách s daty 30. června 1798, 28. července 1851 a na blíže nedatované listině z roku 1876. U posledních dvou je zřejmé, že pečetidlo bylo již značně poškozeno. Vlastní pečetidlo se buď nezachovalo nebo je v soukromém majetku a není nám známé.

Bylo nahrazeno kovovým razítkem, které je v majetku pamětní síně. Jde o vodorovný ovál (26 x 30 mm) s českým textem okolo štítu: „Krajinské město Smiřice“. Štít znaku je podobný původnímu, ale je rozdělen poněkud nad polovinou ne vodorovnou linkou, ale třemi obloučky. Znamení v horní polovině štítu jsou zřetelné tři lipové trojlístky. Zajímavé je, že znamení dřevěného mostu bylo nahrazeno mostem kamenným s pěti patrnými oblouky.

Otisk razítka je na dvou dokladech z r. 1897. Na jednom z nich je provázen otiskem vodorovného razítka s textem „Purkmistrovský úřad ve Smiřicích“.

Již v roce 1918 (23. března) je použito nového razítka, kruhového, kde v mezikruží je text „Obecní úřad města Smiřic“. Uprostřed je netypický štít s vyobrazením znaků jetelových lístků a dřevěné lávky. Přesně stejným štítem a znaky je vybaveno razítko místní školní rady, které se dochovalo. Obě razítka se liší pouze v textové části a byla pravděpodobně rytá ve stejné dílně.

Z uvedených dokladů a otisků pečeti lze rekonstruovat heraldicky správný znak Smiřic následovně:

Vodorovně dělený štít, v jehož horní polovině je znamení tří zelených jetelových lístků na stříbrném poli. V dolní polovině na modrém poli zleva doprava šikmo vedoucí dřevěný most. Barva vodního toku je tradičně značena modře. Barva znamení mostu nebyla určena, ale

heraldická pravidla připouštějí pouze barvu zlatou, stříbrnou, červenou, modrou, zelenou a černou. Znamení by tedy mohlo být zlaté, stříbrné nebo černé. Možností je i tak několik, ale pokud mělo znamení připomínat nový dřevěný most, bylo asi míněno v barvě zlaté. Poslední úvaha je však pouze dohad ničím nepodložený.

S výjimkou barvy znamení mostu je tedy možné a snad i vhodné používat trvale správného městského znaku, vyjadřujícího i dnes aktuální a charakterizující zemědělství v nejbližším smiřickém okolí a řeku, bez které si Smiřice nedovedeme představit.

Použitá literatura:

Ströhl: Städte – Wapen von Österreich-Ungarn (1885)

Hauptmann: Das Wappenrecht (1896), J. Zeman: Z pamětí Smiřic

Widimský: Städtewappen des österreichischen Kaiserstadten (1864)

Ing. Luboš Kupka, muzejník

Jez a vodní elektrárna na Labi ve Smiřicích

Život našeho města je ovlivněn z velké míry vodními toky a objekty na nich. Prakticky veškeré toky a objekty jsou ve správě podniku pro provoz a využití vodních toků Povodí Labe Hradec Králové. Z hlediska významu je po provedené regulaci Labe nejdůležitější a nejzajímavější jez s vodní elektrárnou.

Záměr vybudovat předmětné vodní dílo vznikl jako součást úprav středního Labe v úseku Mělník–Jaroměř a výstavba vodního díla byla již zakotvena ve stavebním plánu vodocestného zákona z 11. června 1901 – č. 66 říšského zákona o stavbě vodních cest a regulací řek. Podle tohoto zákona měla být labská vodní cesta od zemské hranice po Mělník prodloužena po Pardubice a po vybudování průplavní spojky Pardubice–Přerov s průplavem Dunaj–Odra rozšířena o odbočky, z nichž jedna se týkala i Labe od Pardubic do Jaroměře.

Výstavba vodní cesty byla zahájena v roce 1905 stavbou zdymadel v Mělníce a Obříství, avšak o realizaci plánů, obsažených v zákoně, rozhodla nikoliv důležitost vodohospodářských staveb, ale důvody vojenské, politické a mezinárodní. Došlo tak v roce 1912 k zamítnutí vodocestného zákona a k tomu, že labská trať nad zdymadlem v Obříství bude přechodně regulována a byly povoleny regulační stavby – jezy v Hradci Králové a Předměřicích. Po válečném období budování dalších jezů vážlo, vypracovávaly se srovnávací technicko-hospodářské studie a prakticky až do roku 1931 se na stavebních pracích labské vodní cesty k Jaroměři nepracovalo. V období 1931–1938 práce však pokračovaly v rychlém tempu a mezi deseti vybudovanými jezy v těchto letech je i stavba jezu ve Smiřicích z let 1933–1935.

Jez byl vybudován podle projektu bývalého Ředitelství pro stavbu vodních cest v Praze a projekt počítal se stavbou jezu, zdymadla a vodní elektrárny. Od stavby zdymadla bylo upuštěno a to z důvodu zkrácení délky plavební cesty do Kolína–Veletova. Ke stavbě vodní elektrárny bylo přistoupeno až v září 1947, k 1.10. 1952 byla elektrárna uvedena do provozu a v červnu 1953 stavebně dokončena.

Jez byl vybudován stavební firmou KRESS Praha a jeho dnešní pořizovací hodnota spolu s elektrárnou včetně stavební její části, která je ve správě VČEZ, je více než 37 milionů Kčs.

Účelem vodního díla je stabilizace koryta toku, tvoří významnou součást úpravy Labe v úseku Hradec Králové – Jaroměř, slouží pro využití vodní energie na přilehlé vodní elektrárně, z jezové zdrže jsou jezem umožněny důležité odběry závlahové vody pro zemědělské velkoplošné závlahy, odběry řady průmyslových podniků v Jaroměři, Černožicích a Smiřicích a značný význam vodního díla je i v tom, že vyrovnává odtokové poměry a spolupůsobí při bezpečném převádění velkých vod. Dílo je přitom situováno a konstruováno tak, aby při možné obnově záměru prodloužení labské cesty do Jaroměře bylo po vybudování zdymadla použito i pro plavbu.

Jez o dvou polích – z nichž každé je 11 m široké a je hrazeno na výšku 5,25 m tabulovými uzávěry – je schopno převést až 490 m³ vody za vteřinu. V porovnání s nejvyšší známou vodou z roku 1895, jejíž hodnota průtoku je odhadována na 450 m³/vt, je dílo svojí přetokovou kapacitou naprosto bezpečné. Obsah své zdrže 310.000 m³ vody vytváří i pohotovostní zásobu vody pro různá využití. Snad pro zajímavost: jez ve Smiřicích má na labské vodní cestě nejvyšší rozdíl hladiny a to 9 m a přes tento objekt průměrně přeteče asi tři čtvrtě miliardy kubických metrů vody ročně, která je převážně využívána k výrobě elektrické energie na vodní elektrárně, o maximálním instalovaném výkonu turbosoustrojí 2.400 KWh.

Kvalitním provozem, manipulací a péčí o vodní dílo v rámci činnosti podniku Povodí Labe je tak docilováno významných celostátních a celospolečenských hodnot, které se dotýkají každého občana našeho města.

Touto krátkou informací chtěli jsme vám přiblížit nejen historii a současnost vodního díla, ale i malou část činnosti Povodí Labe, závodu v Hradci Králové.

František Martinů, vedoucí jezny Smiřice

Co víme o naší knihovně?

Historie knihovny ve Smiřicích datuje se od roku 1872, kdy byla v našem městě založena Občanská beseda. Stanovy Občanské besedy z roku 1884 říkají:

„Účel spolku jest čtením, hovorem, zpěvem, divadelním představením a zábavou společenskou vzdělanost šířiti a mravy šlechtiti.“

Knihovna nebyla tedy samostatnou jednotkou, byla součástí výše uvedeného vzdělávacího spolku. Měla při svém založení 52 svazků knih. Prvním knihovníkem byl místní lékárník Vincenc Nievelt, po něm řada dalších: Karel Wolf (1871), Karel Svatoš (1884), Josef Hajný, Ladislav Sruber (1902), František Tobiášek (1904), Karel Štípek (1911) a jiní.

Teprve od roku 1928 se datuje ve Smiřicích samostatná Veřejná knihovna města S m i ř i c, která čítá 3505 svazků knih. Původní její umístění bylo v budově bývalé radnice, později byla přemístěna do budovy Spořitelny ve Smiřicích. S Veřejnou knihovnou jsou spjata jména dvou obětavých knihovníků, PhMr. Jiřího Stříbrného a Josefa Semráda. Od roku 1965 se knihovna profesionalizuje, knihovník není dobrovolným pracovníkem, ale pracuje na plný pracovní úvazek za finanční úhradu. Knihovníka jmenuje a odvolává MěNV se souhlasem

ONV. Knihovník řídí veškerou činnost knihovny samé a knihoven v obvodě. Nakupuje, třídí knižní fond, zpracovává je, katalogizuje a vede záznamy a katalogy. Taktéž vede finanční agendu celého střediska a zajišťuje realizaci úkolů střediskové knihovny, kterou se knihovna ve Smiřicích stala při své profesionalizaci (půjčování knih, časopisů, novin, odborné a politické literatury, obstarává literaturu z jiných knihoven podle zásad meziknihovní výpůjční služby a poskytuje bibliograficko-informační službu. Specifickými formami knihovnické činnosti pomáhá mimoškolnímu vzdělávání a spolupracuje se školou při výchově dětí a mládeže – besedy, přednášky, soutěže, propaguje nejlepší díla odborné literatury a tisku – výstavky, rozhlasové relace).

Knihovna se stává střediskovou, to znamená, že je řídicím a metodickým centrem pro 15 okolních vesnických knihoven s dobrovolnými pracovníky. Metodicky řídí jejich činnost a poskytuje knihovníkům přímo instrukční pomoc, plánuje činnost celého střediska a podává statistická hlášení o jeho práci.

Některé z těchto knihoven jsou samostatně pracující (Rodov, Hoříněves, Holohlavy, Černožice, Smržov, Lejšovka, Žíževes), kde si knihovníci sami nakupují knihy za určitou finanční částku, schvalovanou ONV a jím poukazovanou na běžný účet střediskové knihovny. Zbývající knihovny nenakupují. Jsou to knihovny v obcích s malým počtem obyvatel. Částka na nákup knih je velmi nízká, proto je poukazována na běžný účet střediskové knihovny a ta nakupuje knihy pro tyto knihovny.

Takto jsou vytvářeny výměnné soubory knih s ohledem na potřeby a požadavky čtenářů zmíněných knihoven, které se tímto opatřením stávají tzv. napojenými knihovnami. Zlepšení situace napojených knihoven je v tom, že se nemusí půjčovat pouze knihy ze svého fondu (starší, očené), ale čtenářům je umožněno číst nové knihy nejrůznějšího druhu. Po očtení se příslušný výměnný soubor stáhne zpět do střediskové knihovny a nahradí se jiným.

Městská lidová knihovna ve Smiřicích má oddělení pro mládež a dospělé. Čtenáři si zde mohou vypůjčit literaturu zábavnou, zájmovou i odbornou. Počet knih ve fondu i počet vypůjčených knih současně s počtem čtenářů postupně stoupá. Pro zajímavost lze uvést několik čísel, týkajících se fondu knih a výpůjček mimo knihovnu v rozmezí let 1965–1972:

Rok	Počet svazků	Počet výpůjček
1965	6 163	6 648
1967	6 755	8 870
1969	7 551	9 599
1970	7 896	9 835
1972	8 740	13 158

Ovšem i knihy, které nejsou ve fondu naší knihovny a jsou žádané čtenářem, je možné obstarat z kterékoliv knihovny v ČR prostřednictvím meziknihovní výpůjční služby.

Knihovna ve Smiřicích je pro vás otevřena třikrát týdně. Rádi uvítáme další nové čtenáře.

L. Ševčíková, knihovnice

90 let Českého svazu požární ochrany

Kniha služeb, která se z této doby zachovala, říká, že kontroly, prováděné tehdejšími četníky, našly vše v pořádku. Z vlastní zkušenosti však víme, že služební místnost – zbrojnice – se stala často útlukem lidí, kteří právě kontrolu dokladů nemohli potřebovat. Jak se přibližoval konec války, byla služební morálka těchto nakomandovaných hasičů, přidělených k ochraně města, v úpadku.

Do hlídkování ve zbrojnici i na nádraží, kde byl stálý telefonní styk, bylo občanstvo nakomandováno, jen ve zbrojnici měli jakýsi dozor nad pořádkem skuteční hasiči. Je zajímavé číst doklady o tom, co všechno bylo nuceno hasičské členstvo dělat v době války, kdy válečné strasti a hlavně zásobování doléhaly na každého. V té době bylo nutno vážít každý počin, každé slovo, když ideály, na kterých byl sbor založen, byly smeteny a vládla krutost a nelidství. Vytrvat ve věrnosti myšlenek hasičství a samaritánství bylo spojeno s nebezpečím, že na sebe ukáží. Pak následovala nucená práce v Říši, ne-li něco horšího. Proto také v projevech, přednášených na výročních schůzích ve válečné době, se do řad členů vznášel požadavek po odpovědné práci ke zmírňování válečných útrap, volání po jednotě a lásce jednoho ke druhému a naší zemi. Vyslovovala se naděje, že přijde den, kdy hodnoty ducha i rukou znovu stoupnou v ceně. Také příznačné pro tuto dobu.

Jedno dobré však tato doba pro rozvoj hasičstva přece přinesla a to stojí za zmínku, když práce zařazením hasičstva do Požární ochrany se tito stali součástí i obecních starostí, a tak od roku 1941–1942 byl sbor rozpočtován obcí a sice Kčs 25.000, roku 1943 Kčs 19.000, podobně v roce 1944, když dosud sbor žil z dotací obce a opět ze služeb. V roce 1942 vlastnil sbor téměř Kčs 14.000 vlastních prostředků, převážně z odměn za vykonaných 1.420 hodin služeb jen v tomto roce. Stav členstva se ve válečných letech pohyboval kolem 40–48 členů, kromě nakomandovaných. Vyznával bohatou činnost, hlavně pohotovostní při hlášených leteckých nebezpečích.

I materiálně byl sbor bohatší, protože v té době přibýly nové hadice (v délce téměř 1 km), sbor měl přenosnou benzinovou stříkačku, zmíněný cisternový vůz a samaritní oddíl měl dopravní automobil.

Za poznámku stojí, že při náletu na Kolín a Pardubice byli v Pardubicích i smiřičtí hasiči.

Konec války zastihl smiřické hasiče v síle 89 činných členů. Z nich jeden padl v poslední den války – Antonín Seliger, který jako partyzán padl v okolí Rtně v Podkrkonoší. Jeho pohřeb byl smuteční slavností celého Smiřicka. V posledních dnech války fungovali naši hasiči v den odjezdu okupantů, kteří po své činnosti ve Smiřicích zapálili v prostorách zámeckého parku a dvora všechno, co s sebou nestačili pobrat. Tím způsobem získali hasiči a desítky metrů hadic, které jim potom ještě několik roků sloužily.

V prvních poválečných letech se setkáváme se známými jmény a na výborové schůzi dne 25. 6. 1945 u Pácaltů se sešli: Pádr, Hnik, Opletal, Krymlák, Isaides, Bortlík, Etflaiš, Horných, Dohnálek, Svoboda, Stránský, Kudr a Funfera. Jednou z prvních povinností sboru byla očista sboru od osob, které se příliš angažovaly ve službách pro okupanty. Ke cti smiřických hasičů je nutno říci, že v jejich řadách tento zásah nebyl nutný. Řada členů vystoupila sama, část odešla do pohraničí, a tak sbor vykázal na výroční schůzi 41 členů, z toho dvě samaritánky. V tomto roce také sbor přispěl na stavbu místního Památníku osvobození částkou Kčs 1.000. Po nutné konsolidaci sboru bylo zahájeno pravidelné cvičení, když k dispozici byla na tehdejší dobu dostatečná technika. V té době byly také navázány styky s okolními hasičskými sbory. Také smiřičtí hasiči se zúčastňovali cvičení v Habřině, Hubílese, Heřmanicích, Ločenicích, Plotištích,

Jasenné, Dvoře Králové a dalších místech, aby tak podporovali a šířili hasičskou sounáležitost v celém okolí tehdejšího okresu Jaroměř. To už bylo v majetku sboru o jeden vůz více – od Fondu národní obnovy byl přidělen do Smiřic dopravní vůz STEYER, který byl později rekonstruován do dnešní podoby. Do výstroje přibyl i nový kompresor, hadice B a C, nabíječka, to vše již z rozpočtu MNV, který byl na tehdejší dobu značný – Kčs 59.900. Nutno se zmínit, že i přes toto bylo před koupí motorové stříkačky nutno uspořádat u místních občanů a závodů i v okolí sbírku, která vynesla včetně darů firem Kčs 37.000. Život hasičského sboru se v těchto letech nesoustřeďoval jen na odbornou stránku, tj. výcvik, žil i kulturně pořádáním různých večírků, besed a každoročních hasičských plesů.

Z dochovaných zápisů vysvítá, že byla i řada otázek negativních, zvláště v roce 1950. Mezi jiným týkala se i zapůjčení vozu ŠKODA na výstavbu Gigantu, z čehož povstala řada vzájemných nedorozumění a třenic mezi členy a byla řešena i v radě MNV. Dokladem je zpráva z valné hromady toho roku, kde se začíná hovořit o nepříliš aktivní činnosti sboru. V roce 1951 měl sbor 32 členů a opět nová jména: Krymlák Alois, Jones Ladislav, Šmída Václav, Polák František, Zajíček Jaroslav, Novák Karel, Vymetálek Josef a další. V tomto roce došlo v samém sboru k rozdělení (na pokyn shora) a sice na hasičský sbor jako akceschopný útvar, hasičskou jednotu jako útvar víceméně administrativní. Později došlo opět ke sloučení, když původní rozdělení bylo naprosto zbytečné a udělalo mezi členstvem jen trochu zlé krve. Ukázalo se, že v té době byl sbor nucen obrátit se na Místní národní výbor o pomoc při prováděném náboru nových členů. Vynutila si to situace ve sboru, kdy členské povinnosti z různých důvodů nevykonávala řada členů a pro nezájem o práci v požárním sboru byla vyškrtuta. Tato doba je nám už v živé paměti. V náhradu za členy, kteří ze sboru odešli, byl za pomoci MNV proveden nábor a získána řada členů, např. Lochman, Pokorný, Bortlík a další, z nichž bohužel opět někteří dávali přednost vlastnímu pohodlí.

Na výroční schůzi konané 24. dubna 1952 bylo přijato usnesení, aby dosavadní pokladna podpůrného fondu byla zrušena a sloučena do kmenového jmění dobrovolných hasičů. Tímto rozhodnutím činil vlastní majetek sboru Kčs 38.824,10. Tímto aktem byla uzavřena historie jedné kapitoly hasičského života.

(Dokončení v čísle 20 Zpravodaje.)